

Позорище 7-мо.

Злоба. — Ксантипа води бабичкж-тж.

Бабичка-та. (прѣгжрбушена на двѣ). Хайде де! — До кога да чякамъ!

Злоба. — Какво искашь бале?

Бабичка-та. — (сопнато) Какво искашь! — Я гледай питае! —

Та ты ако си богыня или дяволъ, трѣба да знаешъ какво искамъ. (выка) Младость, младость искамъ! — Та белкымъ съмъ свѣтъ свѣтувала, дордѣто бѣхъ млада. Я мж направи сега млада, че да видишь какво знамъ азъ! —

Злоба. — (смѣе ся) Ха! Ха! Ха! — Чюдни сж хора-та по свѣта!

Ако да погледнеше челѣкъ тжзи бабичкж, щѣше да мысли че не ѣ дохожда друго на умъ-тъ, освѣнъ покаяние за да спечели царството небесно. — А пакъ тя выка: «Младость, младость!» защо-то не была видѣла още свѣтъ — (смѣе ся) Ха! Ха! Ха! — О! хора, колко и да съмъ злобна, туй ми ся вижда смѣшно! — (серіозно кымъ Ксантипж) Заведи тжзи бабичкж въ мое-то царство, — кажи тамъ че съмъ заповѣдала да ѣж направжтъ млада и вжрни ся съ неж тукъ, за да я видж какво ще прави когато ся подмлади. —

Ксантипа. — (улавя бабичкж-тж за ржкж, поклоня ся и излизать) Да бжде твоя-та воля. —

Позорище 8-мо.

Злоба (сама).

Боже мой! Какви сж чюдни хора-та! — Въ младость-тж си немислжтъ че има старость, а въ старость-тж си, вмѣсто да ся приуготовлявать за смъртъ, искать да станжтъ хубавци и хубавици, като че челоувѣческо-то щастие ся държи само въ тѣхнж-тж хубость. — Ахъ хора, хора, а особно вый жены! — Ваня-та хубость ся нечете въ лице-то, нѣ въ сърдце-то. Нѣ неотстранявайте ся хора отъ този пжтъ. — Особенно вый жены мыслете вѣчно